

[Borgbjerg.]

radikal Politik. En 39—40 Mill. Kr. er den nuværende Tobaksbeskatning, den skulde altsaa slet ikke lettes. Ja, det ærede Medlem sagde før, at disse Tal var maaske lidt for høje, det kunde være, mente han, at den Toldstatistik, der endnu ikke er udarbejdet for 1927, vilde give en noget lavere Sum; men selv om vi fulgte ham, vilde det dog blive en 35—36—37 Millioner. At man virkelig skulde gaa til en Reform af vor Tobaksbeskatning uden at komme nedad, synes jeg er et alt for ringe Maal at sætte sig for et radikalt Parti. Hvad vi i sidste Øjeblik kunde gaa med til, naar alle andre Veje var spærrede, og hvis en saadan Omlægning virkelig var saa heldig — ja, det bliver en Ting for sig; men at begynde med at sige: Vi kunde godt gaa med uden nogen Nedsættelse, synes jeg er meget ubetænksom og ikke klog radikal Politik. Men det maa det ærede Medlem selv om.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard kom ind paa den „lydløse Afgang“, og vi fik nu at høre, hvad han havde tænkt sig. Han havde tænkt sig, at Udvalget i Løbet af forholdsvis faa Dage skulde meddele Finansministeren, at Sagen ikke kan fremmes; saa skulde Finansministeren overensstemmende med sit Løfte i Aften ophæve Rationeringen. Ja, helt lydløst vilde det jo nu ikke være; det maatte meddeles offentligt. Men det er heller ikke tilstrækkeligt. Tilbage vil jo dog blive — ja, for det første vilde man spille disse to Dage, som det dog er ganske unyttigt at spille, og for det andet vilde der blive det tilbage, at Lovforslaget dog vilde blive liggende i Udvalget. Ingen kan være sikker paa, hvad der kan komme ud af det til den ene eller anden Side, naar det bliver liggende, og dermed kommer der en vis Utryghed, en vis Uro ind i Erhvervslevet paa dette Omraade. Det er det, vi vil forhindre ved vort Forslag om ikke at tillade Forslagets Overgang til anden Behandling.

Den højtærede Finansminister kom tilbage til de 2 Millioner, der mangler. Det er givet, at selv om vi ser bort fra Chokoladeskatten, mangler der 2 Millioner i Dækning af de $9\frac{1}{2}$ Millioner, som det efter Ministerens egen Mening var hans Pligt at forelægge Forslag om. Saa siger den højtærede Minister, at han vidste for Resten godt, hvad jeg vilde sige, hvis han ikke havde efterkommet Paaløget i § 12. Jeg har i min Tale i Eftermiddags vist, at der var flere Veje at gaa. Bl. a. den at foreslaa § 12 ophævet eller slutte sig til, hvad de to Retsstatsforbundsmænd her har foreslaaet — der foreligger jo paa Rigsdagens Bord et

Forslag om Ophævelse af § 12, det er en meget simpel Vej —, og saa samtidig, eller nogle Dage efter eller en Uge efter, ganske som det behagede Ministeren, komme med et Forslag om en Skatteomlægning. Saa var der Klarhed i det hele.

Det uheldige er, at Ministeren har koblet to Ting sammen, som ikke kan sammenkobles. Der er en udtrykkelig Sammenkoblingsparagraf — ikke mellem Chokoladeskatten og Nedsættelsen af Stempel- og Retsafgifterne, men mellem Tobaksbeskatningen og Nedsættelsen af Stempel- og Retsafgifterne. Ministeren har koblet det sammen og er derved kommet ind i en uheldig Konfusion.

Den højtærede Minister siger, at han maa dog vide, hvor stor en Indtægt han kan regne med, før han kan foreslaa bestemte Skattelettelser. Det er dog en aparte Maade for en ansvarlig Minister. Ministeren maa dog vel overveje med sig selv og sin Administration, hvad han anser for den passende Indtægt, som han skal kræve, hvor den skal tages, hvor han vil foreslaa Skattelettelser, hvor og hvor store de skal være. Det maa dog være den ansvarlige Ministers Sag at komme med et saadant udarbejdet Forslag til Rigsdagen; saa har vi Lov til at ændre det, forkaste det eller vedtage det. Men det at komme med et fuldkommen ubearbejdet, ugennemarbejdet, ufuldstændigt og selvmodsigende Forslag, som Finansministeren her har gjort, det er det, jeg synes, man ikke kan.

Ministerens Forelæggelsestale skriger mod selve Forslaget, hvor han . . . (Munterhed) . . . Det kan dog ikke nytte, De ler; De kan jo ikke overle det, jeg her siger, som er Sandheden, at Ministeren siger i sin Forelæggelsestale, at den samlede Skattebyrde for Befolkningen maa ikke forøges. Det er hans Mening, det siger han, og saa kommer han selv med et Forslag, der i bedste Fald forøger den samlede Byrde med 2 Millioner og giver Staten en saadan Nettogevinst. Der er her en soleklar Selvmodsigtelse, som man ikke kan komme bort fra, hvor meget man saa søger at overdøve den sunde Fornuft ved dum Latter.

Saa siger den højtærede Finansminister til sidst — det samme for saa vidt som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard —, at nu kan jo Udvalget blive nedsat, og maaske allerede i Morgen Eftermiddag eller i Morgen Aften kunde vi have en Meddelelse fra Udvalget til Finansministeren om, at dette Forslag ikke vilde kunne nyde Fremme, og saa vilde han hæve Rationeringen. Jeg spørger: Hvad er det dog for en Parla-